

Arrest

nr. 278 667 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 12 augustus 2022.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/84 iuncto artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2022 diende verzoeker, waarvan de Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het "Eurodac search result" bleek dat verzoeker zijn vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd op basis van onregelmatige binnenkomst op 14 november 2021.

Gelet op de Eurodac-treffer vroegen de Belgische autoriteiten op 24 februari 2022 de Italiaanse autoriteiten tot overname van verzoeker in toepassing van artikel 18(1)(a) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Daar de Italiaanse autoriteiten niet tijdig reageerden op het overnameverzoek lieten de Belgische autoriteiten op 26 april 2022 weten dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk werden voor de overname van verzoeker via een "tacit agreement".

Op 12 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker op 1 september 2022 een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 280 549.

Op 4 oktober 2022 nam de gemachtigde de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Op 8 oktober 2022 diende verzoeker huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in om het voormelde ingediende schorsingsverzoek tegen het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) zo snel mogelijk te behandelen.

Het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: A. K.

geboortedatum: [...]1999

geboorteplaats: G. S.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer H., A. K. verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn bood zich op 11.01.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Betrokkene diende op dezelfde dag formeel zijn verzoek in. Hij kon op dat moment geen identiteits- en/of reisdocumenten voorleggen.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege onregelmatige binnenkomst werden geregistreerd in Italië op 14.11.2021

Op 24.02.2022 werden de Italiaanse verzocht de betrokkene terug te nemen onder de bepalingen van Verordening 604/2013.. Het verzoek aan de Italiaanse instanties werd niet binnen de door artikel 22(1)

van Verordening 604/20130 gestelde termijn van 2 maanden beantwoord, waaruit volgt dat Italië met toepassing van artikel 22(7) op 25.04.2022 de verantwoordelijke lidstaat werd. De Italiaanse instanties werden op 26.04.2022 hiervan in kennis gesteld.

De betrokkene werd gehoord op 22.02.2022. Hij stelt dat hij gehuwd is en 3 kinderen heeft. Zijn echtgenote en kinderen verblijven nog steeds in Afghanistan. Hij heeft verder geen familie in België of andere lidstaten. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Hij kon tijdens zijn onderhoud een kopie van zijn Tazkira met nummer 12949070 afgeven op 11/03/1394 voorleggen.

De betrokkene stelt Afghanistan 7 maanden voor zijn onderhoud verlaten te hebben (juli 2021). Betrokkene reisde vervolgens te voet en per auto via Iran naar Turkije en verbleef er 4.5 maanden. Betrokkene kwam het grondgebied van de lidstaten per boot binnen via Italië en verbleef er 3 weken in quarantaine. Betrokkene reisde daarna via Frankrijk naar België waar hij op 08.01.2022 arriveerde.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 ("Ghezelbash") stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 13(1) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat berust.

Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Dat de betrokkene op onregelmatige wijze de grens van een lidstaat overschreed werd aangetoond door een resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek. De illegale grensoverschrijding vond plaats op 14.11.2021 wat te rekenen vanaf het indienen van zijn verzoek minder dan 12 maanden geleden is. Italië werd conform artikel 22(7) verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek en is derhalve met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verplicht de betrokkene terug te nemen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Italië toekomt.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene stelt een verzoek ingediend te hebben in België omdat van mensen in Italië hoorde dat België een goed land is. Hij verklaart verder een vriend te hebben die familie heeft in België en daardoor besloten te hebben om naar België te komen. Hij stelt bezwaar te hebben tegen een behandeling van zijn verzoek door de Italiaanse instanties omdat hij niet terug wil naar Italië. Hij stelt in een tentenkamp te zijn verbleven maar daar was er geen verwarming en onvoldoende voedsel.

De toepassing van Verordening 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de betrokkene niet terug wil naar Italië vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. We wensen verder op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

Het Hof stelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in de arresten in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers om internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36). Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het bovenvermelde arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling

Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, mutatis mutandis, N. vs. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...”).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 24.02.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Italiaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het in juni 2021 geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove en Maria Cristina Romano, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2021 Update", laatste update op 20.05.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-IT_2021update.pdf), het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12.12.2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/181212-drmp_monitoring-report_en.pdf) en twee rapporten van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/190508-italienasylsuchende-de.pdf) en "Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy" (Bern, 21.01.2020, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121-italienaufnahmedingungen-en.pdf). Een verzoek om internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione"). Conform de wetgeving dient vanaf de registratie materiële opvang te worden verstrekt.

Het AIDA-rapport maakt melding van belemmeringen wat de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2020 and 2021", pagina 49). Deze belemmeringen kunnen bestaan uit een moeilijke toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campanië) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Sicilië, Campanië...). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd en pas na de formele registratie opvang wordt verstrekt. Het rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ook problematisch is voor personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic", pagina 79).

Het rapport van "Swiss Refugee Council" van januari 2020, dat de neerslag is van een bezoek van 09.09.2019 tot 14.09.2019, meldt dat er een verbetering is wat de eerste aanmelding betreft, maar dat er nog weken kunnen verstrijken tussen deze eerste stap en de tweede ("The waiting time until the first appointment (fotosegnalamento) seems to have decreased since the last report. On the other hand, the time gap between the fotosegnalamento and the verbalizzazione is still a problem, especially in big cities and can take weeks", pagina 24).

We wensen te benadrukken dat bovenvermelde omstandigheden reeds werden becommentarieerd in rapporten van "Asylum Information Database" ("Country Report : Italy – 2017 update", pagina 26 e.v.), van "Swiss Refugee Council" ("Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", augustus 2016, pagina's 23 en 24) en van "Swiss Refugee Council" en "Danish Refugee Council" ("Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017). Desalniettemin oordeelde het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) dat de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden vergeleken met die in Griekenland ten tijde van het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België en de algemene toestand op het vlak van opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië overdrachten aan Italië niet in de weg staat (§19 :

"The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Ali and Others v. Switzerland and Italy (dec.), no. 30474/14, § 33, 4 October 2016)". Gelet op het feit dat de door de betrokkene aangevoerde omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM zijn we van oordeel dat deze niet kunnen worden gezien als strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het AIDA-rapport voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek ('Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken', pagina 79). In geval de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg in Italië en de behandeling van zijn verzoek vanwege zijn verdwijnen werd opgeschort kan de verzoeker vragen opnieuw te worden gehoord op voorwaarde dat nog geen 12 maanden verstreken sinds de opschorting (In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile).⁴²³ He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a final decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure', pagina 79). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 28 van Richtlijn 2013/32/EU van 26.06.2013.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In een antwoord aan de organisatie 'Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione' (ASGI) stelde het Ministerie van Binnenlandse Zaken in maart 2022 dat aan Italië overgedragen personen onder dezelfde voorwaarden als andere verzoekers toegang krijgen tot de opvangstructuren ('Replying on 3 March 2022 to the ASGI's information request, the Ministry of Interior informed that "Dublin returnees access the accommodation system at the same conditions than the other asylum seekers', pagina 77).

We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken in januari 2019 bepaalde dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en reeds internationale bescherming vroegen in Italië door de bevoegde diensten van de prefecturen zullen worden overgebracht van de luchthaven van aankomst naar de provincie waar het verzoek werd ingediend ('The Ministry of Interior Circular of 14 January 2019 specified that Dublin returnees who had already applied for asylum prior to leaving Italy should be transferred by the competent Prefecture from the airport of arrival to the province where their application was lodged', pagina 77).

De auteurs merken op dat het Ministerie wel niet uitlegt hoe de prefecturen die overdracht dan concreet dienen te faciliteren en dat dit een potentieel obstakel kan vormen wat toegang tot de procedure betreft gezien de meeste overdrachten volgend op 'stilzwijgende' akkoorden via de luchthavens van Roma-Fiumicino of Milaan-Malpensa worden voltrokken ('The circular does not clarify how the prefectures should facilitate the transfer of the asylum seeker. This circumstance may externally expose the Dublin returnee to face, on its own, the obstacles placed in front of some Questure for the access to the asylum procedure', pagina 78).

Hieromtrent wensen we op te merken dat de Italiaanse instanties na aankondiging van een overdracht de mogelijkheid hebben een andere luchthaven van overdracht voor te stellen. Verder wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat op de grootste luchthavens bijstand wordt verleend aan overgedragen personen door coöperatieve organisaties te weten 'Cooperativa ITC' op de luchthaven van Roma-Fiumicino, 'Cooperativa Ballafon', op de luchthaven van Milaan-Malpensa en 'Marco Polo' op de luchthaven van Venetië (zie pagina's 78 en 79).

Ten slotte zijn we van oordeel dat de omstandigheid dat de betrokkene bij het opnieuw verkrijgen van toegang tot een opvangvoorzieningen moeilijkheden kan ondervinden, niet impliceert dat sprake is van ernstige tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers om internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ('Centro di primo soccorso e accoglienza', CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen voor verzoekers zijn de CDA- ('Centro di accoglienza') en CARA-centra ('Centri governativi di prima accoglienza'). Dit netwerk wordt aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ('Centri di accoglienza straordinaria'). Tweedelijnsopvang bestond uit de

structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem (*"Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"*).

Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde *"Salvini-decreet"*, dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en

op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkte de toegang tot het SPRAR-netwerk dat werd omgedoopt tot SIPROIMI (*"Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati"*) tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Hierdoor verdween de verbinding tussen beide netwerken en werden het de facto parallelle systemen.

Op 08.02.2021 deelden de Italiaanse instanties middels een circulaire mee dat door een decreet d.d. 21.10.2020 het SIPROIMI werd vervangen door een nieuw netwerk, te weten SAI (*"Sistema di accoglienza e integrazione"*, een kopie van de circulaire wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We benadrukken dat de Italiaanse instanties in deze circulaire uitdrukkelijk stellen dat deze structuur zal open staan voor verzoekers en derhalve een breuk betekent met het vorige beleid dat de tweedelijnsopvang reserveerde voor begunstigden van internationale bescherming en niet begeleide minderjarigen (*"In particular, the new system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity"*).

Het rapport van *"Swiss Refugee Council"* van januari 2020 stelt dat de omstandigheden in de CAS- en CARACentra achteruit gingen ten gevolge van het *"Salvini-decreet"* (*"The conditions in the collective centres (former CARA and CAS) deteriorated significantly with the changes brought about by the Salvini Decree and the new Capitolato"*, pagina 44).

Volgens de Italiaanse wetgeving dienen de materiële opvangvoorzieningen en de aan verzoekers om internationale bescherming geboden diensten en voorzieningen bij een decreet van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te worden vastgesteld om zo een uniform niveau van opvang op het hele grondgebied te waarborgen, rekening houdende met de bijzonderheden van elk type van opvang. Het opvangdecreet voorziet in de controle van de opvangcentra door de prefectorale diensten, via de sociale diensten van de gemeenten. Op 24.02.2021 werd een nieuw decreet tot goedkeuring van de bestekken voor aanbestedingen (*"capitolato d'appalto"*) voor het verstrekken van opvang en voorzieningen aangenomen. In de nieuwe bestekken voor de aanbestedingen werden de gemiddelde voorziene kosten per persoon voor voorziene diensten en uitvoeringsvoorwaarden opgetrokken van 21 euro tot 28 euro (*"According to the new tender specification schemes (...) the average costs to be placed on the basis of the contract increased (for non-collective structures up to 50 places) from €21 of the old specifications to €28 of the current one"*, pagina 120). Het AIDA-rapport beoordeelt deze voorwaarden als ontoereikend om opvang te verstrekken die in meer dan enkel basisvoorzieningen voorziet en ziet hierin bevestigd dat weinig of geen belangstelling bestaat voor het bevorderen van meer kwalitatieve, kleinschalige opvangvoorzieningen.

Het AIDA-rapport stelt verder dat de voorzieningen in de CARA- en CAS-centra niet het niveau benaderen van die in kleinere centra of het SAI, maar geeft tevens aan dat de omstandigheden kunnen verschillen en afhankelijk zijn van de omvang van de structuur, de capaciteit en van het beheer (*"Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the occupancy rate, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre"*, pagina 138). Wat de CAS-centra betreft hangt volgens het AIDA-rapport het functioneren in grote mate af van de afspraken met de bevoegde instanties en het professionalisme van de betrokken organisaties (*"The functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved"*, pagina 138).

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming in Italië zijn we gelet op het voorgaande van oordeel dat niet dient te worden besloten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en derhalve van een overdracht dient te worden afgezien.

Volgens het AIDA-rapport verbleven eind 2021 78.001 personen in Italiaanse opvangvoorzieningen tegenover 79.938 eind 2020 ('At the end of 2021, the total number of asylum seekers and beneficiaries of international protection accommodated was 78,001 (including those in SAI)', pagina 128).

Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een dermate grote globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Verder merken we dat het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) niettegenstaande de op dat ogenblik hoge instroom van immigranten in Italië en de daaruit volgende druk op het opvangnetwerk oordeelde dat de toestand van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet gelijk stond met omstandigheden in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport bericht dat een aan Italië overgedragen persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien hij voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet ('It should be noted that if returnees used to live in asylum seekers' reception centres before leaving Italy, they could encounter problems on their return in submitting a new accommodation request, pagina 79).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ('Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid', pagina 122).

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ('Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy', 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft casussen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport meldt dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en gezondheidszorg ('Beneficiaries are entitled to the same treatment as Italian citizens with regard to employment, selfemployment, registration with professional associations, professional training, including refresher courses, on-the-job training and services provided by employment centres', pagina 218). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels kan niet worden besloten dat de hoge drempel van

zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Italië had én heeft net als België en andere lidstaten af te rekenen met het COVID-19-virus. De betrokkene toont niet aan dat de Italiaanse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID 19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen of willen nakomen.

De betrokkene stelt tijdens zijn verhoor dd. 22.02.2022 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Italiaanse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 22(7) en 18(1)a van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten. (4).”

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt. [...]”

Uit deze bepaling blijken de volgende voorwaarden om bij wege van voorlopige maatregelen de activering van een hangende vordering tot schorsing te vragen: de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel (overdrachtsmaatregel) die imminent wordt, de vreemdeling heeft tegen deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel (overdrachtsmaatregel) reeds een vordering tot schorsing ingediend, deze principale vordering tot schorsing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich nog niet over de principale vordering tot schorsing uitgesproken.

In casu blijkt dat voormelde voorwaarden voldaan zijn. De vordering is ontvankelijk.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde op 4 oktober 2022 de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat heeft genomen en dat de uitvoering van het overdrachtsbesluit nakend is geworden.

Het blijkt inderdaad dat de uitvoering van het overdrachtsbesluit imminent is geworden en aldus aan de voorwaarde van de hoogdringendheid is voldaan. Dit wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel

ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat aan elke administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Hij geeft een theoretische toelichting bij onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 van het EVRM en stelt dat de gemachtigde niet alle gekende feitelijkheden mee in overweging heeft genomen. Volgens verzoeker is er weliswaar naar objectieve bronnen verwezen maar was het onderzoek niet correct. Er werd volgens hem geen rekening gehouden met de actuele situatie in Italië.

Verzoeker wijst in het eerste onderdeel op fundamentele tekortkomingen van het Italiaans asielstelsel. Verzoeker valt onder meer over het feit dat de gemachtigde van oordeel is dat geen garanties moeten worden gevraagd aan Italië. Specifiek met betrekking tot Dublinterugkeerders stipt verzoeker aan dat de situatie afhankelijk is van de situatie van de procedure toen de betrokkenen Italië verlieten, met name of hij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend of niet. Verzoeker kwam toe in Italië op 8 november 2021 en vertrok onmiddellijk na zijn quarantaine van twee weken. Ook uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker een verzoek heeft ingediend maar dat zijn vingerafdrukken enkel werden geregistreerd omwille van illegale binnenkomst. Verzoeker citeert verder uit het AIDA-rapport over de toegang tot de internationale beschermingsprocedure, die problematisch kan zijn voor terugkeerders. Verzoeker vervolgt dat hij in de situatie zit van een overnameakkoord en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat verzoekers die nog geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, het risico lopen te worden beschouwd als een illegale migrant en daardoor het risico hebben dat een uitwijzingsbevel wordt ter kennis gebracht. Verzoeker citeert de passage in het AIDA-rapport waarin wordt toegelicht wat de verschillende situaties zijn voor Dublinterugkeerders in geval van overname of in geval van terugname. Verzoeker stipt aan dat de situatie van overname van toepassing is op zijn situatie en de gemachtigde geen garanties heeft gevraagd dat hij in staat zal zijn effectief toegang te krijgen tot de asielprocedure. Hierdoor is er een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoeker concludeert tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Zoals gesteld moet de gemachtigde om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat op een zo nauwkeurig mogelijke wijze onderzoeken.

In casu steunen beide partijen zich op het AIDA-rapport van 2021 (laatste update op 20 mei 2022).

Verzoeker citeert onder meer de volgende passage uit het AIDA-rapport:

“Access to the asylum procedure is equally problematic. [...] Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken.

❖ In “take charge” cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country, he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant by the authorities and be notified an expulsion order.

❖ In “take back” cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile). He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a final decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure. If the procedure has been concluded, the new application will be considered a Subsequent Application.

❖ In “take back” cases where the person’s asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission, [...]” (eigen onderlijnen)

Vrij vertaald :

“Toegang tot de asielpcedure is ook problematisch. [...] Dublinterugkeerders komen in een verschillende situatie terecht afhankelijk van de vraag of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Italië vooraleer naar een andere lidstaat te gaan of er al een beslissing werd genomen over hun verzoek door de territoriale commissie.

- In “overnamezaken” waar de persoon nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend tijdens zijn initiële transit of verblijf in Italië voorafgaandelijk aan het doorreizen naar een ander land, zou hij of zij moeten toegestaan worden een beschermingsverzoek in te dienen onder de reguliere procedure. Echter, de persoon kan ook worden beschouwd als een irreguliere migrant door de autoriteiten en een verwijderingsbevel kan ter kennis gebracht worden.*
- In “terugnamezaken” waar de persoon wel al een beschermingsverzoek had gedaan en niet is verschenen voor zijn persoonlijk interview [...]”*

In casu heeft verzoeker een punt dat hij duidelijk in een “take charge” of overnamesituatie zit en niet met een terugnamesituatie aangezien onder meer het impliciet akkoord steunt op een illegale grensoverschrijding in Italië. Verzoeker heeft in Italië op illegale wijze de grens overschreden op 14 november 2021, hetgeen aangetoond wordt door het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, zoals de gemachtigde zelf stelt in de bestreden beslissing en blijkt uit het administratief dossier. De Raad ziet eveneens in het administratief dossier dat de gemachtigde een overnameverzoek heeft gedaan en geen terugnameverzoek, stellende dat *“Since the person concerned declared he illegally entered the Dublin territory via Italy, less than 12 months ago, Italy is responsible for taking charge of the application for international protection of the person concerned on grounds of article 13 clause 1 of Regulation (EU) NO. 604/2013. (eigen onderlijnen)”*

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde ook dat Italië conform artikel 22(7) verantwoordelijk werd voor de behandeling van het door betrokkene in België ingediende verzoek en met toepassing van artikel 18 (1) a van Verordening 604/2013 verplicht is de betrokkene “terug” te nemen. Echter, de bepalingen 22 (7) en 18 (1) a van de Dublin III-verordening zijn van toepassing op overnames en geen terugnames.

Wat betreft de terugkeerders in een overnameprocedure, stelt het AIDA-rapport dus zoals verzoeker aanvoert, dat in principe een dergelijke persoon zou moeten toegestaan worden een beschermingsverzoek in te dienen onder de reguliere procedure maar dat een dergelijk persoon echter ook kan beschouwd worden als een irreguliere migrant en een bevel om het grondgebied te verlaten kan krijgen.

In de bestreden beslissing leest de Raad het volgende:

“Het rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ook problematisch is voor personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen (“Access to the asylum procedure is equally problematic”, pagina 79). [...]

Het AIDA-rapport voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (“Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken”, pagina 79). In geval de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg in Italië en de behandeling van zijn verzoek vanwege zijn verdwijnen werd opgeschort kan de verzoeker vragen opnieuw te worden gehoord op voorwaarde dat nog geen 12 maanden verstreken sinds de opschorting (In “take back” cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile).⁴²³ He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a final decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure”, pagina 79). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 28 van Richtlijn 2013/32/EU van 26.06.2013.”

De gemachtigde erkent aldus uitdrukkelijk dat het AIDA-rapport stelt dat toegang tot de procedure problematisch is voor Dublinterugkeerders en motiveert verder verkeerdelijk of minstens op irrelevante wijze over de tweede situatie, namelijk terugname voor het geval de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg in Italië en zijn verzoek vanwege zijn verdwijnen werd opgeschort en dat in dat geval de situatie conform artikel 28 van de Richtlijn 2013/32/EU is. Zoals supra reeds vastgesteld gaat de gemachtigde er prima facie niet correct van uit dat het thans om een terugname zou gaan en motiveert hij specifiek over de tweede in het AIDA-rapport geschetste situatie en niet over de eerste situatie waarin wordt gewezen op het risico dat de overgenomen persoon geen verzoek om internationale bescherming kan indienen, kan beschouwd worden als een irreguliere migrant door de autoriteiten en een verwijderingsbevel kan ter kennis gebracht worden.

Verzoeker kan dan ook prima facie gevolgd worden dat op dit relevant punt de gemachtigde prima facie niet alle gekende feitelijkheden mee in overweging heeft genomen, dat er weliswaar naar objectieve bronnen is verwezen maar dat het onderzoek niet correct is gebeurd en er op dat relevant punt niet op zorgvuldige wijze rekening is gehouden met de actuele situatie in Italië, hetgeen prima facie een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals gesteld is de gemachtigde er in zijn beoordeling over de toegang tot de procedure om internationale bescherming voor Dublinterugkeerders aan voorbij gegaan dat verzoeker zich in de situatie van een overname en geen terugname bevindt en heeft hij op irrelevante wijze gemotiveerd over de situatie voor terugkeerders in een terugnamesituatie. Dit terwijl verzoeker er prima facie terecht op kan wijzen dat het mogelijk problematisch is dat in zijn overnamesituatie een toegang tot de procedure niet is gegarandeerd en hij een verwijderingsbeslissing kan krijgen als irreguliere migrant.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is prima facie aangetoond.

Dat onderdeel van het middel is in de aangegeven mate ernstig.

In de nota met opmerkingen haalt verweerder aan dat verzoeker onder meer zijn kritiek steunt op het argument dat hij nog geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en het risico loopt om beschouwd te worden als een illegale migrant en hierdoor het risico loopt op een uitwijzingsbevel. Verder stelt verweerder dat verzoeker nalaat aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico is om slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt dat de gemachtigde tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende instanties is overgegaan wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Wat betreft het specifieke punt van verzoeker over de toegang tot de procedure in zijn geval van overname stelt verweerder dat in weerwil van wat verzoeker voorhoudt, hij in Italië wel degelijk de mogelijkheid zal krijgen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij niet

zal uitgewezen worden zonder een volledig en gedegen onderzoek. Verweerder vervolgt dat uit de rapporten blijkt dat verzoeker bij de bevoegde diensten een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. De gemachtigde is niet blind voor de rapporten die gewag maken van belemmeringen wat de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft maar heeft er op gewezen dat die omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de omstandigheden die reeds het voorwerp waren van rechtspraak van het EHRM nl. de zaak H. e.a. tegen Zwitserland en dat het EHRM oordeelde dat overdrachten aan Italië konden doorgaan. Verweerder verwijst in de verweernota ook nog naar beslissingen van het EHRM van 2013 tot 2015 waarin het Hof concludeerde tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In die zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten maar niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan niet volgen dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald in het licht van artikel 3 van het EVRM. Hij heeft juist erop gewezen dat hij in de specifieke situatie zit van een Dublinterugkeerder in een overnameprocedure en dat het AIDA-rapport in die specifieke situatie gewag maakt van de mogelijkheid dat hij geen toegang heeft tot de internationale beschermingsprocedure, als een irreguliere migrant wordt beschouwd en een uitwijzingsbeslissing ter kennis gebracht krijgt. De gemachtigde heeft inderdaad een grondige analyse gemaakt van toonaangevende rapporten van gezaghebbende instanties maar is er verkeerdelijk vanuit gegaan dat verzoeker zich in een terugnamesituatie bevond of heeft minstens irrelevant gemotiveerd over de specifieke situatie van terugkeerders in een terugnamesituatie en heeft aldus niet grondig of op zorgvuldige wijze rekening gehouden met zijn overnamesituatie.

Zoals verweerder in de nota aanhaalt, leest de Raad eveneens in de bestreden beslissing dat de gemachtigde aanstipt dat de problematiek van onder meer de globale toegang tot het bekomen van internationale bescherming reeds werd becommentarieerd in rapporten van "Asylum Information Database" (Country Report: Italy – 2017 update) en andere en dat desalniettemin het EHRM oordeelde in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) dat de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Italië niet kan vergeleken worden met die in Griekenland ten tijde van het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België. De gemachtigde vervolgt in de beslissing inderdaad dat gelet op het feit dat de door de verzoeker aangevoerde omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM hij van oordeel is dat deze niet kunnen worden gezien als strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Echter de Raad stelt vast dat, anders dan de beslissing stelt, het eerder AIDA-rapport van 2017, dat reeds voorlag ten tijde van de aangehaalde rechtspraak van het EHRM, verschilt van het huidige rapport in de mate dat in het meest recente AIDA-rapport wordt gesteld dat een Dublinterugkeerder in het kader van een overname kan beschouwd worden als een gewone irreguliere migrant en dus een verwijderingsmaatregel kan ter kennis gebracht krijgen terwijl in het voormelde rapport van 2017, waarnaar de gemachtigde verwijst, zonder meer stond dat in geval van overname, als de persoon nog geen beschermingsverzoek had ingediend tijdens het initieel verblijf in Italië, hij een beschermingsverzoek kan indienen onder de reguliere procedure. Er is op dit punt aldus prima facie een niet te veronachtzamen verschil. Waar verweerder in de nota ook nog naar verschillende andere onontvankelijkheidsbeslissingen verwijst van het EHRM, heeft de Raad daar kennis van maar dateren die allen van 2013 tot en met 2015.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de prima facie vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert in zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat een prima facie verdedigbare grief gegrond op het EVRM voldoende is voor het aannemen van dit nadeel.

Artikel 39/82 § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk

is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Uit het voorgaande blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wettelijk wordt vermoed indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals artikel 3 van het EVRM.

Verweerder voert in de nota met opmerkingen aan dat verzoeker geen enkel concreet element heeft aangebracht om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen. Wat betreft de beschouwingen van verzoeker stelt verweerder dat in de bijlage 26quater op zeer omstandige wijze gemotiveerd werd of er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker in Italië zal blootgesteld worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Zoals blijkt uit artikel 39/82 §2 van de Vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld geacht indien een ernstig middel is aangenomen op grond van artikel 3 van het EVRM, zoals in casu. De Raad betwist niet dat de gemachtigde op zeer omstandige wijze heeft gemotiveerd over de vraag of er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker in geval van overdracht naar Italië zal blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Om de bovenvermelde redenen heeft de Raad echter toch vastgesteld dat een deel van de motivering op een pertinent punt, met name de toegang tot de procedure van internationale bescherming voor terugkeerders in een overnameprocedure, prima facie niet afdoende was en geen zorgvuldig onderzoek was gebeurd naar die specifieke situatie zoals in casu voor verzoeker.

Bijgevolg is aan de derde cumulatieve voorwaarde voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2022 (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,
E. COCHEZ

De voorzitter,
A. MAES